

[Kai Moltke.]

konservativ boligminister siger, at man er villig til at lægge 1.000 lejligheder årlig til det rentesikrede sociale byggeri. Det er selvfølgelig udmærket. Når man op til at nedrive 3.000-4.000 og lægger 1.000 rentesikrede lejligheder ovenpå, så når man selvfølgelig et vist skridt fremad, men det er jo ganske givet, at det dækker ikke de krav, der stilles, og dér har jeg ganske stor sympati for og står selv på det standpunkt, at det er langt for lille en kvota, vi har i det rentesikrede byggeri, og at denne kvota, som foreslået fra forskellig side af salen, først og fremmest må forhøjes, hvis der skal være nogen egentlig mulighed for at nå det, som man tilsigter med det lovforslag, som ellers har mange stærke sider.

Nu ser jeg, at boligministeren taler om rokering som en mulighed: den gradvise overflytning af folk til andre, sundere lejligheder, som endnu er værdige til at være menneskeboliger, fremfor at lade dem rykke ind i nybyggeriet. Men dermed tages jo hele det problem, som allerede fra sidste samling ligger på folketingets bord, op til fornyet overvejelse, ting som registreret boligclearing, øget fuldmagt ved boliganvisning, for uden sådanne ting bliver rokeringen jo meget let på papiret.

Så er der en ting, jeg ikke kan lade være med at udtrykke en vis undren over, hvor man taler om omkostningerne, og hvor man taler om, hvordan midlerne skal tilvejebringes. Forrige sommer havde boligministeren og jeg den fornøjelse på det årlige kursus i de almennyttige boligselskaber at diskutere om midlerne til sanering, og jeg tager da vist ikke fuldstændig fejl i min hukommelse, når jeg siger, at en af de ting, som den konservative ordfører ved den lejlighed vandt temmelig stor tilslutning på, var, at midler til sanering bl. a. kunne tilvejebringes ved det, som i Frederikshavnpressen blev kaldt en nedrivningsafgift. Jeg kunne lige godt lide at spørge, når noget sådant har passeret gennem alle landets aviser: hvor er denne nedrivningsafgift til midler til sanering i grunden blevet af i mellemtiden, fra det øjeblik den konservative boligordfører indledte, til den konservative boligminister nu fremsætter sit lovforslag? For når en lejlighed er forfalden, når en lejlighed er kondemneret, når en lej-

lighed skal rives ned og grunden bruges til nye og mere praktiske formål, var der måske grund til at tage netop dette spørgsmål op igen også ved denne lejlighed, hvor man ellers fører en yderst stram social linje, når det gælder budgettet, i særdeleshed når man er bange for, at midlerne ikke slår til på det øvrige område.

Og for ikke at glemme det må jeg ved samme lejlighed sige lidt med hensyn til omkostningerne ved gårdsaneringerne, dette, at man slår gårdene sammen. Her taler man om, at det må lejerne betale, men var det ikke rimeligere i og for sig at se det ud fra et hygiejnisk, sundhedsmæssigt synspunkt og sige, at det hørte ind under sundhedsvæsenets budget, og at det, at man endelig skaber forsvarlige sundhedsmæssige forhold, er noget, som i og for sig skulle være noget naturligt, en menneskeret, og ikke noget, som man skal betale for i form af højere husleje? Det er en af de ting, som jeg bliver nødt til at tage med ind i billedet.

Endelig kan jeg ikke lade være med, når der er tale om, til hvilken pris kommunen skal erhverve saneringsejendomme, at minde om, for det har vi også drøftet tidligere i boligudvalget, at for en stor del af den ældste boligmasse udgør ejendomsskatterne op til 80 pct. af huslejen, og vi har jo nu i årevis haft den praksis, at ejendomsskatterne ikke er blevet udredet af husværterne, men af værterne er blevet overvæltet på lejerne. Under sådanne omstændigheder ville det vel være rimeligt, at kommunen ikke erhvervede disse grunde til den pris, som er deres salgsværdi, men at man også på dette område tog i betragtning, om der ikke var grund til at skabe betingelser, som skaffede kommunen disse grunde enten gratis eller yderst billigt, fordi det jo i virkeligheden er andre end ejeren, der har udredet de summer, det her drejer sig om.

Dernæst til spørgsmålet om ejerlejligheder. Her bebudes det jo, at vi skal have nogle ændringer i loven om ejerlejligheder. Når man læser beretningen fra Københavns boligkommission, forstår man det så udmærket, for her stod man jo over for, at man havde en hel del ansøgninger, 23 ansøgninger, fra ejendomme med i alt 420 lejligheder, i 1967, da loven lige var trådt i kraft, og af disse erklæredes ikke mindre end 198 for uegnede, mens 192 måtte kræve væsentlig